

ugy a nagydoboz Partolának, mint a Partoherbnek s a nagy üveg Partoglorynak, az amerikai magyarok e kedvelt és áldott orvosságainak, amelyek majdnem minden amerikai magyar otthonban megtalálhatók állandóan, mert kifogyni nem hagyják.

NINCS MÁR HADIADÓ ÉS HÁBORUS DRÁGASÁGI PÓTLÉK

s így a hírneves Partos különlegességeket a háboru előtti eredeti árakon küldjük az ország minden részébe bérmentve.

PARTOLA

Az orvos cukorka alakban

Ez a gyomor- és vértisztító gyógy-cukorka kezdi meg legalaposabban azt a munkát, aminek eredménye a vér megtisztulása.

A gyomrot alaposan kitakarítja, megöli a gyomor és a bélalon esetleg meghuzódó bacillusokat s elejét veszi annak, hogy azok betegséget okozhassanak.

A tiszta gyomor megerősödik, az étvágy napról-napra fokozódik, megindul az emésztés szabályos folyamata, a bélsár eltávolodása pontosan megtörténik s a vérszaporodásnak, a táperő felvételnek a szervezet általános javulása lesz a következménye.

**Egy doboz Partola \$1.00,
hattal egyszerre \$5.00**

PARTOHERB

A vesefü és gyökértea

A vese a test szűrő készüléke. Megszűri a vért s a tisztátalanságokat eltávolítja. De ha a tisztátalanságok eltávolítására nem elég erős a vese, akkor eldugul s vesekőképződés lehet a következménye, ha nem sietünk vesénk segítségére.

A vese és a vizehólyag legjobb tisztítószere a Partoherb vesefü és gyökértea főzetje.

Ha megiszunk egy pohár meleg Partoherb teát reggeli előtt és este lefekvés előtt, bámulatosan rendbehozzuk vesénket. Elmúlik derékfájásunk, lusta, beteges érzésünk. Arcunk színt kap.

Reumások, nemi bajban szenvedők ne legyenek Partoherb tea nélkül.

**Egy doboz Partoherb \$1.00,
hat dobozzal \$5.00**

PARTOGLORY

A jó szervezeterősítő

A vérünkbe a gyenge gyomor nem tud juttatni elegendő vasat és foszfátot, mert az ezeket tartalmazó táplálékokat nem tudja a gyenge ember gyomra alaposan feldolgozni és belőle a táperőt felszívni.

A Partoglory tartalmazza a szükséges vasat és foszfátot. Ha a Partogloryból egy kávé kanálnyi beleöntünk egy fél pohár ivóvízbe és megiszuk, — tápszerré változott vizet iszunk, a miből a vas és foszfát gyorsan a vérbe jut és piros vértessékkel szaporítja azt. Elősegíti a húszövet képződést, a csontok, idegek megerősödését, aminek a szervezetünk általános megerősödése a következménye.

**Egy üveg Partoglory \$1.00,
hat üveggel \$5.00**

Kedvezmények a rendelőknek.

Minden 1 dollár értékű rendelésnél megkapja a remek kiállítású, díszes fali naptárt ajándék gyanánt.

5 dolláros rendelésnél kap fali naptárt és még külön 1 darab finom növénybalzsam szappant.

10 dolláros rendelésnél kap fali naptárt és még külön 2 darab finom növénybalzsam szappant.

A három szerből 2-2 adaggal összesen csak 5 dollár.

Küldje be rendelését a pénzzel és az alábbi szelvényvel együtt erre a címre:

PARTOS PATIKA

160 SECOND AVE. NEW YORK, N. Y.

Rendelési és Disznaptár szelvény.

TISZTELT PARTOS UR:—

Kérem a mellékelt \$.....ért a következő orvosságokat megküldeni:

és címemre a disznaptárt annak elkészülése után azonnal megküldeni.

Név.....Cím.....

SZABADSÁG
SZABADSAG SUNDAY MAGAZINE

"Volt egyszer egy fehér galamb, ragyogott a tollazata, csókos csörét szép királylány ölelgette, csókolgatta..." — Van még valaki, aki emlékszik a "Bob hercegre"? Mintha ennek a régi bájos operettnak a hangulata elevenednék meg előttünk egy pillanatra. Ki tudja mikor röppen fel a mesebeli madár a szép leány kezéből, hogy elszálljon messze, messze tájra.

NOV 29 1921

VIDÁM PILLANATOK

Megfogta.

Együtt voltak ketteskén, bizalmasan. A leány a legesabbi pillanatát lövette rá.
— Attól tartok, szól a leány szepesgeve, hogy az én atyjá nem akar majd beleegyezni...

— Atyám mindig hallgat az okos szóra, felel a leány.
— De az én anyja...
— Teljesen meggyűszik...
— De én majd nem szenvedheti az én rokonságomat...

— Egyszerűen imádom őket...
— Aztán meg a jövedelmem elég csekély.

— Mit nekem a fényezés? Magam fogok főzni, és akár eszedet sem tartok...

A fiatal ember kifakad:
— Hát, akkor a fene egye meg, elveszem magát feleségül!

— Mit csináltak kislányok?
— A golya éppen most volt nálunk, kijöttünk, hogy elküldjék, ha meg egyszer akarna jönni!

Társalgás.
A fiatal ember az estélyen egy hölgy mellé kerül. A társalgás sehogyan sem akar megindulni. Végre kéri az újú:
— Nagysád férjné van?
— Nem.
— Kár... Meg akartam kérdezni, hogy hogy van a kedves férje.

Tiltakozás.
Utazó: Hogy jön ön ahhoz, hogy engem csalónak nevezett már tölem valamt!

Kijelentés.
— Szép vagy, de hamis vagy, — szót a szép asszony és letette az asztalra a frizuráját.

Képzőművészet.
— Vajon miért festette el Szviróg Samu az anyósát?
— Szereti nézni, amikor hallgat!

A repülő. A fene egye meg, azt hittem sas leszek és kisül, hogy kaesa vagyok!

A halász.
— Hej, bácsi, aztán mit halász ott naphosszat.
— Ahogy gyün. Néha rossz cipőt, lyukas fazekat, rongyot, aztán elvettve még egy-két hal is akad.

Került uton.
— Ha most lenne öt dollárom, akkor...
— Nos, akkor?
— Akkor nem kérnék most tőled kettőt.

— Itt laknak Cortezék?
— Nem. A szomszédban. 45 mérföldnyire innen.

A végtelen — a fiatal asszony szemében.

— Majorné most jött haza Svájból.
— Hát azért olyan hideg!

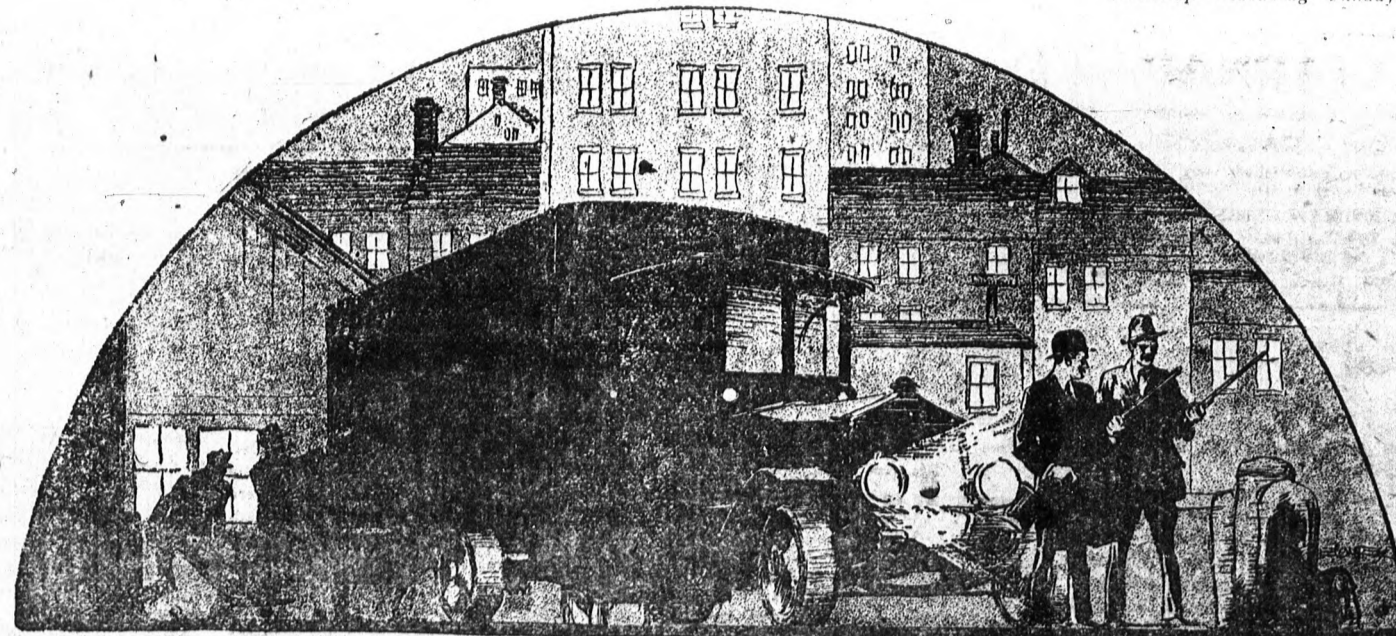
— Mondhatom, mamukám, nagyszerű vacsorát adott a Béla bácsikának!

Leánykérés akadálya.
Leány: Nos, édes Aladár, beszélt már a papával?
Aladár: Tíz forinttal tartozik az öreg és azóta úgy korúl, hogy lehetetlen megtalálnom!

— Pista bácsi, ne felejtőd el, hogy csak két csirke van vacsorára!

A csavargók iskolája

Hogyan teszen a nyomorúság három napon belül csavargóvá tisztességes nyárspolgárokat. — A parkok padjainak filozófusai. — A gonosztevők iskolája. — Elbeszéli, aki maga is odajutott.

ÁJJON mitféle gondolatai támadhatnak annak a szerencsétlennek, akit a sors csapása egyszerre annyira mélyre sújt, hogy étel, szállás nélkül, kivert kutya módjára kénytelen valamelyik nyilvános parknak az egyik padján meghúzódni és a szegényét, a Retségbeesést lázadó gondolatokba belefojtani?

Valaki, aki mindezt a kálváriát végigjárta, mint erre legilletékesebb, elmondja a maga gondolatait: — Hogy mit gondol a lezüllött ember ott a padon? Bizonyára sokkalta különbeket, mint az angol alsóház elnöke akkor, amikor a történelmi nevezetességű gyapuzsákra ül. És azok a tisztelt bizottságok, melyek oly nagy garra! végeznek vizsgálatot a munkanélküliek dolgában, jól ténnek, ha erre vonatkozóan a munkanélkülieket megkérdézik. Sok olyan dolgot megtudhatnának, amiről még csak fogalmuk sincsen.

Itt van mindjárt az én esetem, amely egy, sok ezer hasonló eset között. Az ország sok száz városában éppen most vizsgálják ezeket az eseteket. Mire valók ezek a nyilvános vizsgálatok? Legfeljebb arra, hogy a magunkfajta szegényekből még azt a kis önbecsülést is elpusztítsák, ami a nyomorúság nyomán véletlenül megmaradt bennük. Ezek a tisztelt bizottságok etetni akarják a szegényeket, mintha bizony a gyomor lenne központja a tragédiának. Aztán megalakítják a rongyosok processzióját, összeterehik őket, mint a birkanyáját és azt követelik, hogy akárki közülük szívesen végezze el még a legbaromibb, legrosszabb munkákat is. Pedig van sokféle fajta olyan éhség is, amelyet élelmiszerral lecsillapítani nem lehet. Éhség, amely győtrőbben öl meg az éhhalálnál is. Ha a világ megértene azt, hogy senki sincsen elhagyva mindaddig, amíg az embertársai intelligensül hajlandók segíteni neki, a parkok padjai nem örvendeznének ekkora közkezesetnek. Badarság a szólom, hogy ettől az éhezéstől, mintha csak akadnának emberek, akik a jótékony kegyelemkenyerére akarnak rászorulni. Mi munkátlank nem az ingyen szandvicseket akarjuk, hanem azt, hogy az élelmiszert megfizetni legyünk képesek, csak úgy, mint a többi embertársaink. Nem azt akarjuk, hogy könyörüljenek rajtuk, mintha csak gazdát veszített kóbor kutyák lennénk. Visszaautastuk az olesó szálnal. Ami velünk megtörtént, az holnap akárki vel megtörténhetik.

Három napi teljes pénztelenség, teljes lezüllottság, csavargó! csinál mindenki. Még a városi hercegből, meg Rockefellerből is. Vegyük csak az én esetemet: — A multamat nem tárgyalom. Legfeljebb csak annyit említek meg, hogy tanult ember vagyok, aki tisztességesen és minden kicsapongás nélkül élveztem az élet apró örömeit, aki jól szabott ruhában, kifényesített cipőkben szoktam járni és jól öltözött és jól nevelt emberekkel és nőekkel társalogni. És he egyetlen lelket sem ismertem volna ebben a rengeteg városban, akkor is tiszteltet érdemelnek. A parkok nyomorpadjain megszünnék az osztálymegtöbbszörítések. A tragédiában minden ember egyformán lesüllyed.

Az állásomat elveszítettem, mert az irodánk személyzetének számát lecsökkentették. Megtakarított pénzem nem volt. Amit kerestem, azt el is kellett költenem, mert élni akartam. Természetesen azt reméltem, hogy kapok állást, talán még jobbat is az elvesztetté. Valami nagyon nem is aggódtam mindaddig, amíg egy szép napon a szállásadóm be nem zárta előttem a szobám ajtaját és minden fölösleges ruhá, vagy fehérenemű nélkül az utcán találtam magamat. A dolgot meglehetősen filozofikusan fogtam föl eleinte, azzal hittegettem magamat, hogy a sors csak tréfát akar üzeni velem. És ez furesa dolog. A parkok padjain a szerencsétlenek valamennyi kivétel nélkül filozófussá aljasul. Azonban rossz irányba filozófálnak. Mind azon rágognak, hogy hogyan kerültek oda a padra, amely a züllés mélységét jelképezi, ahelyett, hogy azon filozófálnak, hogy hogyan juthatnak el onnan. De érthető a lelki folyamat. Aki már ennyire jutott, aki már órák hosszág ott kénytelen ülni a padon, a reménytelenség padján, az már annyira tele van önsajnálatl, hogy nem törődik, akármi is történik vele. Sokkalta könnyebb órák hosszág ott sütkérezni a padon a napfényben és lesni a mókások játkait, mint foglalkozni keresni, akkor, amikor eleve tudjuk azt, hogy nineszen számunkra foglalkozás.

Egyik sem tudja, hogy hogyan került oda. Én sem tudom. A csavargás tulajdonképpen betegség, csapás, amely elrabolja az embertől az önbizalmat, az erőt, a büszkeséget, az élet reményét. Elidegeníti azoktól a társadalmi csatornáktól, amelyek rend szerint a siker felé vezetnek. A pénz nélküli ember halott ember a mai világban. Kizárva az embertársai társaságából, megvetve, fölruhá, tulajdonképpen csak azért, mert a bőlesek nem akarják belátni azt, hogy közgazdasági probléma az, amellyel meg kell birkóznia a világnak. A munkanélküliség problémáját nem lehet ingyen kenyérral megoldani.

Amint mondtam, a park padjai, a pénztelenség három nap alatt akárkiből is csavargót csinálnak. Ez az állításom már a park padjain végiggondolt filozófiámnak az eredménye. Három nappal azelőtt a gallérom még tiszta volt, meg voltam borotválva, a cipőm ki volt fényesítve, a ruháim ki voltak kefélve és előző éjszaka kiadtam magamat. És egyszerre minden nélkül találtam magamat. Az árkokban legalább ott volt a lelkesedés bizonyos, szentnek hitt elökért, ott volt a diésdőség reménye. Itt azonban nem volt más, csak a mardosó szegénye annak, aki szállás nélkül, egyszerre yomorban maradt.

Eleinte megőriztem a büszkeségemet. Elhittem magammal, hogy még nem züllöttem le egészen. Elhittem magammal azt, hogy sétálni akarok. Így járkáltam reggelig. Ekkor már azután erőt vett rajtam a fáradtság. Az utáék elnéptelenedtek és én még mindig azt akartam elhitni magammal, hogy különb vagyok azoknál a szerencsétlenekeknél, akik ott

na, a beteges álmatlanságot hozom fel indokul. Be mentem az egyik vasuti állomásra. És itt jöttem először arra, hogy meynyire lezüllöttem. — Az állomáson egy szigorú kinézésű, ellenséges hangulatú egyenruhás vasuti jött velem szemben. — Mit akar itt? — kérdezte. — Azt feleltem neki, hogy el akarok utazni Washingtonba. — Megvan a jegye már? — Nines, — mondtam, mire figyelmeztetett, hogy azonnal távozzam, mert ez nem éjjeli menedékely, hanem állomás. — Végre azután reggel, éhesen, lezüllötten, moeskosan, berejtve, leültem az egyik park egyik padjára és gondolkozni kezdtem. Ekkor már rájöttem arra, hogy én is csak olyan csavargó vagyok, mint a többi.

Irtózatosan éretem a tisztaságnak a hiányát. Tisztálkodni, fürdeni, fésűködni szerettem volna. És ekkor letekin tettem a földre és rémülve láttam, hogy az egyik cipőm az éjjeli járkálás közben elszakadt.

És ez volt rám néve a legnagyobb csapás. Lyukas cipőben nem remélhettem az egyik park egyik padjára, ahol munkát, amint el tudtam végezni. Irigykedve néztem a Hudsonon horgonyzó hadihajókat. Azok matrózáinak legalább fekhelyük van, ahol kihatják magukat. Azonban arra sem számíthatam, hogy beálljak közéjük, mert már túl vagyok azon a koron, hogy fölvehető lennék.

És előttem volt az egész hosszú, hosszú nap. Végigjártam az irodákat, az üzleteket. Mindenütt a szokásos válasz: Tessenék ideadni a lakásimét. És nekem nem volt lakásom. Több helyütt még csak ezt sem kérdeztek, hanem végignétek a züllött öltözékemen, a borotvátalan arcomon, az álmatlanságtól yeres szememen és szóba sem állottak velem.

Dél felé találkoztam egy ismerőssel, aki megajánlta és meghívott ebédre. Késégsbeesésben elfogadtam a meghívást, deha még mindig kimondhatatlanul szegyeitem magamat.

Aztán újabb keresések és újabb csalódások. És eljött az este.

Ekkor már szinte a megszokottság érzésével telepedtem le az egyik parki padon. Nem gondoltam másra, csak arra, hogy borzalmasan, hogy kimondhatatlanul álmós vagyok. És elaludtam. Sokat aludtam.

Mikor felébredtem, még sötét volt. Rettenetesen éhes voltam és a képzeletemben szinte láttam magamat a két napos szakállal, a gyűrött ruhákban, a rongyos cipőkben, úgy, ahogyan a züllött csavargókat lefesteni szokás.

És ott a padon megismerkedtem egy osztálytársammal. Ő is csavargó volt és filozófus. Ő már azonban túl volt az erkölcsi kételyeken.

Barátommal a csavargóval aztán kitervezünk valamit.

Most már engem se bántottak az erkölcsi kételyek. Most már nem törődtem a törvénnyel, most már menhelyszámba ment előttem maga a feyház is.

Hiszén, ott enni kap az ember, hiszen ott megfürdetik, hiszen ott fekhelye van.

És követtem a barátom tanácsát.

És együtt jutottunk a rendőrségre és együtt kerültünk a bíró elé.

A többi már a sablonhoz tartozik.

A tétel az, hogy három napi pénztelküliség, koplalás, rongyosság csavargót, sőt gonosztevőt csinál még a legszenfórgatóbb erényességéből is.

húzódtak meg egy újságpapírosba takarva, a padokon, valami kocsj alatt, avagy a nyilvános könyvtár lépcsőjén.

Tovább folytattam a járkálást, egy olyan embernek az izgatottságával, akit álmatlanság gyötör. Elhatároztam, hogy az esetbe, ha rendőr megszólita.

Mulandóság

Irtá: Draschke-Lázár Alfred

A MELTÓSÁGOS ur fele-
redt és csak epű, mint
más halandó, felült az ágyba,
és ott, megdöbbenve a szemét
szellete, hogy a szája íze nem a
legjobb, (bizonyára a sok szivar-
tól, amelyet ismét elszít), a kő-
rémézet. A hálszobában félho-
mály volt, s a spalettán át be-
hatott egy egészen vékony nap-
sugár.

Gépiesen lépett a villany-
lámpát az éjjeli szekrényre, de
mivel egy-kettőre nem találta
meg, ismét állított és hangosan
sólajta visszafeküdt a párnái
közé. De nem aludt el többé, ha-
nem, amint vezető bankférfihoz
lik, gondolkodott egyet a pénz-
ügyi helyzeten. Azt kérdezte ma-
gától, hogy hová fog még sü-
lyedni a korona — quo usque
tandem? — majd észbe jutot-
tak az elmúlt napok izgalmai,
a run, lovagias ügye azzal a kép-
viselővel, aki a világ legnagyobb
panamistának nevezte el annak a
lápnak a hasábján, amelyet val-
amikor ő állított lábra, leghebbe-
emberében való csalódása, végül,
hogy hálszobájának tanácsára
már régen Karibádban kellene
lennie.

Asztán arra gondolt, hogy ez
a nap is milyen kellemes meg-
lepéseket fog majd hozni szá-
mára. Bizonyára újabb támadá-
soknak lesz kitéve, a miatt a
sorencsétlen tőkefelemelés miatt
is követelni fogják a lemondá-
sát. Elsősorban Sas ur, hűséges
barátja, akiből embert csinált.

— Ebből nem esztek! — gon-
dolta magában. Akármilyen tör-
ténik, ő nem enged, nem adja ki
a hatalmat a kezéből, mert az
volt a meggyőződése, hogy az ő
személyére, de elsősorban a ne-
vére a banknak nagyobb szüksége
van, mint neki a bankra.

— És — last, but not least, —
mégis csak szép dolog volt ez a
hatalom! Az a tudat, hogy ezer
meg ezer ember hajol meg akara-
ta előtt és mosolyogva lesi a
parancsát, keresi jóindulatát,
hogy könyve-könyve szerint jutu-
mazhatja meg hivat és megbün-
tetheti, tényleg ellenséget!

Ez a gondolat, mintha új erő-
vel töltött meg a méltóságot.
Imitt felült az ágyában, körül-
nézett és csak azon csodálkozott,
hogy az inas még most sem ko-
pogtat az ajtón, hogy felbressze.

Hisz — ilyenkor — rendszeren még hü-
ttükára is már mindenféle irato-
kat, táviratokat, "névjegyeket"
szorongatva, járt-kelt az ajtaja
előtt, hogy átkísérhesse a bank-
ba. Sokszor tudta megmagya-
rázni ezt a szokatlan csendet.

Igaz, nem szerette, ha már
ilyenkor, még a magánlakásán is
szakították és néha bizony tárel-
metlenül el is küldötte a kapu-
ig.

— Nem messz innen? — rivalt
rá a méltóságos, de a kutya
csak tovább csóválta a farkát
és tovább nyalagatta a lábát,
mint annak idején, amikor még

ban várakozó emberket. Ezt
rendszen később meg is bánta,
vagy legalább is sajnálta, mert
észbe jutott, hogy itt-ott talán
egyzerre összerendezett. Szé-
dült. Megrugta a kutyát, amely
vonítva szék alá menekült. Ő pe-
ráért kedvenc állatával foglal-
kozni, amikor még nem volt sem
méltóságos, sem hatalmas...
Egyzerre összerendezett. Szé-
dült. Megrugta a kutyát, amely
vonítva szék alá menekült. Ő pe-

— Egy ilyen mulasztás különösen
bántotta. Amint a minap ugyanis
a bankba sietve, kirohant a ka-
puk, az ott várakozóknak titkárá-
val idegesen azt üzenté, hagyják
békében. De volt köztük egy
kékszemű, szőke, babaarcú leány
is, aki bánatosan, de kedvesen
mosolygva tekintett rá, mintha
azt mondaná:

— Velem tégy kivételt, te ha-
talmas, nagy ur! Nem fogod
megbánni...

De ő, a tyngébbi nemnek lel-
kes barátja, hidegen és kimérten
elcsúszta a szegény kislány mel-
lett, mert reggel, tea után és az
első tőzsedelések előtt, a legsze-
bb szemek kacsintása ellen is
vertézte volt.

Most pedig, ha visszagondolt
arra a hamuszőke leányfejre,
azokra a beszélő, kék és mégis
hamis kék szemekre, egyzerre
csak azt kívánta, hogy még egy-
szer, egyetlenegyzer: "láthassa
őtet, s megekkdött hogy ha le-
hetetlen nem kívánnak tőle, ő
mindent meg fog tenni..."

Mivel az inas még most sem
jelentkezett a méltóságos ur el-
káromkodu magát és egy ug-
rással kint volt az ágyból. Ujra
kereste a villanylámpát, de mert
kapkodott, felborította az éjjeli
szekrényen álló pohár vizet, a
melynek tartalma aztán végig
folyt az ingén.

— Mégis csak disznóság, —
mondta mérgesen, de nem foly-
tatotta, mert amint tovább tapo-
gatózott a felhőmályban, gyertya
akadt a kezébe, nyomban utána
gyufa. Meggyújtotta tehát a
gyertyát és immár harmadszor
körülnézett a szobában. De amit
látott, annyira meglepte, hogy
az ablakhoz rohant és lázas siet-
séggel kinyitotta a spalettát.

A beözönlő fénytenger bán-
totta a szemét, azért megfordult.
Maga elé bámult. A fejéhez ka-
pott, majd a tükörhöz szaladt,
hogy meggyőződjön, csakugyan
jómagára-e az, avagy pedig csak
hasonmása.

De jómagára volt. S ami any-
nyira meglepte, az is való volt.
Déresen volt, falusi tuszkulánu-
mában, nem pedig, amit eddig
hitte, Budapestben.

— No hisz ez szép dolog, —
morogta. — S a bank, s az iz-
letek, s a tőzsde, s a titkárom...
s... az a kislány...

— Valami furcsa nesre lett fig-
yelmes. Az ajtó irányából jött.
Mintha valaki a küszöböt kapar-
ná. Odament és ajtót nyitott.
Farkasólván beosont Diana, a
vén vadaskutyája, s régi szokás
szerint nyomban hozzáállott lába
nyalodásához.

— Nem messz innen? — rivalt
rá a méltóságos, de a kutya
csak tovább csóválta a farkát
és tovább nyalagatta a lábát,
mint annak idején, amikor még

dig az ágyhoz tántorgott és le-
dült. Csak most ébredt annak
tudására, hogy vele mi történt...
Nem volt többé hatalmas, sem-
mi köze sem volt többé a bank-
hoz, amelyben most már Sas ur
kormányozott, sem a többi igaz-
gatóhoz, aki most már Sas ur
előtt hajlongott, sem a titkárá-
hoz, aki már ugyancsak Sas ur-
nak az ajtaja előtt szorongatta
íratait, sem a kéregtetőkhez, a
kapuban, sem azok a hamis kék
szempárhoz, amely bizonyára már

PÉNZKÜLDÉS
Magyarországra
Koronákban
és
Kézpénz-
Dollárookban.
BETÉTEK
Hajójegyek
minden vonalra
KISS EMIL
BANHAR
SECOND AVE
NEW YORK

Sas urra lövelte csábító pillan-
tsáit.

Leszavazták a közgyűlésen...
Tehát ezért nem ébresztették,
mint rendszeren! Már nem volt rá
szükség. Sem az ébresztésre, sem
ő rá, sem pedig... Igen. Volt.
Mult. Kimult.

A méltóságos csak annyit tu-
dott mondani, hogy: — Ajaj!
De ebben a sósajban benne
volt az az egész lenézés és meg-
vetés, amelyet az emberiséggel
szemben érzett. Aztán magához
hivta Dianát és megveregette a
hátát a téletlenségől meghízott
obnek. Majd újra rugott egyet
a kutyán, s hozzáállott az öltöz-
ködéshez. Mikor elkészült, ki-
ment a több szobán áthaladva,
benyitotta az ebédlőbe, ahol már
reggelire terítették neki.

Nem találkozott senkivel sem,
s ennek örült, mert szegyezte
magát. Attól félt, hogy még a
házinép szeméből is kiolvashatja
a gunyt, a szájalmat.

Végre mégis csak megnyomta
a csengőt, mert belátta, hogy
különbben sohasem kap reggelit.
Még is jelent egy régi cselédje, a
Fáni, kit Déresen mindenki téns-
asszonyának szolgált, legalább ad-
dig, amíg a gazdája vezérigaz-
gató volt.

— A teámat! — parancsolta a
méltóságos, az ablak felé for-
dulva.

— Hozom már! — felelt a
Fáni, de mintha még várt volna
valamire. Nem mozdult a helyé-
ből.

— No, mi lesz? — kérdezte
türelmetlenül a méltóságos.

— Kezét csókolom, — mon-
dta a Fáni, zavartan mosolygva.

— A kertben van egy kisasszony
fele, s nagyon szépen kéri a
méltóságos urat, szépsége őt fo-
gadni, valami nagyon fontos
ügyben. A legelső vonattal érke-
zett ide Pestről és csak egy pil-
lanatra kér kihallgatását, aszond-
ja.

Ezek hallatára a méltóságos
ur szíve dobbant egyet. Először
azért, mert úgy látszik, mégsem
volt még senki és semmi, má-
sodsor pedig azért, mert rö-
gön a kék szempár jutott eszébe.

— Azonnal bocsásd be! —
szólt izgatottan Fánihoz és meg-
igazította a nyakkendőjét.

Nem tartott soká és belépett
valaki. Még pedig egy leány. S
nem is akármilyen leány, hanem
egy szőke, kékszemű, babaarcú.

A méltóságos ur belepirult eb-
be a látványosságba, mint egy
iskolásgyerekek, de csakhamar is-
mét elborultak a vonásai, mert a
vendég kezét csókolta neki. Hisz!
alig mult ötven éves! Vagy any-
nyira megviselte volna az az át-
között közelet?

— No, mi az, lelkem? — kér-
dezte mégis, jóakarólag.

— Szegény hadiárva vagyok,
a nevem Szántó Rózsika, — fe-
lelte a kislány könnyed térd-
hajhással. — Tudok írógépen írni,
de nincsen pártfogóm, aki kine-
veztetne a bankhoz. S mivel azt
mondják, hogy a méltóságos ur-
nak olyan jó szíve van, hát ne
tessék zokon venni, azt gondol-

tam, megkérem, legyen a párt-
fogóm...

Amint ezeket mondta, bátran,
bizalomteljesen, olyan szépen
nézett a méltóságosra, hogy az
nyomban magához ölelte volna,
ha észbe nem jut, hogy ez ta-
lán mégis korai.

— Mit tehetek magacskáért?
— kérdezte tehát nyájasan és
megveregette a leány rózsás or-
cáját.

— Csekélység az egész, — fe-
lelte Rózsika szendén. — Tessék
szíves lenni, engem egy névje-
ggyen Sas vezérigazgató urnak
beajánlani. Az most nagy ur,
odabenn a bankban, bizony ur-
nevez, ha a méltóságos ur
ajánl...

Szántó Rózsika bájos mosoly-
lyal leste, hogy a mondókája
milyen hatással lesz a méltósá-
gosra. De ez egy érzete, mintha
hideg szuhany alá állították vol-
na. Mérgesen elfordult.

— Meg van boldolulva? kér-
dezte. — Követeljen tőlem,
amit akar, de Sas urnak nem
ajánlhatom. Nem tehetem, de
nem is teszem. Ezt már nem!

Szántó Rózsika nem tágitott.
Ujra próbálta kapacitálni a mé-
ltóságost, de ez hajthatatlan ma-
radt és a végén elkeseredetten
kifakadt:

— Értse meg, fiam, hogy le-
hetetlen kíván tőlem! Hja, ha
egy héttel ezelőtt fordul hoz-
zámi! De ma? Ma a Sas ur az
ur, őt pedig utolom, érti? Sem-
mi közöm többé a bankhoz, de
semmi!

A kislány feldugta az orrát.
— Vagy úgy? — szólt pök-
hendieg és sarkon fordult. —
De az ajtóból méggyezer hátra-
szólt: — Bocsánatot kérek, hogy
alkalmatlanokdtam. Hisz' igaz,
hogy már Pesten is mondták ezt
... Csak most látom, hogy igaza
volt a titkár urnak, amikor azt
mondta, hogy...

— Mit? Mit mondott a titká-
rom?

— hogy az öreg már nem
számít, lepuftantották!
Ezzel becsapta maga mögött
az ajtót.

A méltóságos ur mérgesen fel-
szisszent, majd szánalommal né-
zett az ajtó irányába.

— Mind ilyen volt — gon-
dolta magában és elmosolyodott.
Azután leült és mégismogatta
Dianát, az elhízott, elhanyagolt
kuttyját.

— Te vagy az egyetlen bará-
tom, — mondta halkán, — s
neked is kutyának kellett szü-
letned.

Ekkor belépett a Fáni és hozta
a reggelit.

Lányok, lányok, drága kicsi lányok!

Mme. Albertina Rasch, a világ egyik legnagyobb táncosnője, aki jelenleg Bécsben él, de nem sokára átjön Amerikába.

A szepes hügy Helen Freeman, a Theatre Guild tagja, drámai színésznő, az általa levis nagyzenesi ifjú hölgy pedig Katherine Cornell, a londoni színésznő, aki jelenleg New Yorkban lép fel.

Louise Groody, a legnevezebb amerikai primadonnák egyike

(Balra) Marion Cookley, az ifjú nemzedék talentumas tagja, (Középen) Aline McGill, egy nagyon ügyes kis táncosnő.

Az ovális képen: Mlle. Marguerite, szintén táncosnő. Jobbra: Florence Eldridge, szintén a Theatre Guild tagja.

Tavaszi vasárnap

Irt: Baggomby Ankrás

KIS ébresztőóra élesít csirrent a kővetkező szempillantásban Kalmár már künn volt az ágyból. A tavaszi kora reggel vidáman mosolygott szemközt vele a nyitott ablakból át, a szomszéd templom tornyában misére hivatott a harang és Kalmárnak eszébe jutottak a régi gyermeki vasárnapok, melyeknek akkortájt épp úgy ürvendezett, mint a mainak.

Izmaiban jölesz öröm száguldozot, miközben aprólékos gondolat megborotválkozott, megfésülködött, megfésülködött, — a mig hosszas fontolgatás, válogatás után a megfélemlítő, nyakakodónál és zsebkendőnél megállapodott, vidám füttyszó csiszorgott ajkai közül. Fehér vászonnadrágnak remekbe vasalt éln megelégedéssel járta végig szemét. — széles jökedvét ez isten-áldotta reggelinél sem zavarta.

A Vilmos császár-után könyveden és könnyelműen kapott fel egy félig üresen vágatott villamosra. A Széna-téren le szállt és rövid várakozás után mosoly ült ki kunosvágnak, kedves arcára, mikor libegni látott maga felé egy buzávirág-diszes kis szalmakalapot, mely Berta kisasszony szűzské hajkeretes arcocskája fölött tartott árnyékot. A vak is észrevette ime, hogy Kalmárnak randevuja volt Berta kisasszonnyal, aki ugyanabban a bankban róta a végtelen számoszlopokat egy iromba nagy könyvbe, melyben Kalmár szolgálta az ezerúju nyaktörést.

A buzávirágos kis szalmakalap, és az észre vasalt fehérradrág egy hüvösölgyi kocsiba telepedtek le s gazdái aranyosan semmitmondó eszieségekkel és drága jelentékelenségekkel szórakoztak, míg a villamos ádázan eszöngöve zugott ki a szabadba, mely, a robotos pesti népnek a természetet jelenti.

A hüvösölgyi erdő fái jóindulatúan zugtak a két ifju ember feje fölött, akiknek sziveit éb-érzelem hajlandóságai vonták egymás felé. A séta ezerúju bohóságok, ártatlankodások és virágzedés közepette soká tartott s egy vendéglőben végződött, ahol a tulajdonos ötetette a módját annak, miképen kell a zöldre áhító pesti barszolgazsebének fölleslegét hitványos élelmek ellenértéke fejében megcsapolni.

Az ebéd élvezeti részét szerencés módon felajánlotta az a néhány pohár ízes, nehéz, iavaszi sör, mely a fiatalok jókedvét fokozta s mely Kalmár szívét bátorságra és önbizalomra pörkölötte. — ugyhogy amikor a sáta címén ismét az erdő hús árnyába menekültek, Kalmár — Berta kisasszony halján hervó — mérsékelten átért a fagyra, melyet már hetek óta ápolgatott kelében.

A mai nap jelentős mozzanata az életben — kezdte a szót megfontoltan. Tudja, Bertuska, hogy ma van a közgyűlés. Egy éve már, hogy Vadász úk átment az Árubeszterzhöz s azóta jóformán én vezetem a gabonaszályt. A banknak legcélszerűbb tisztviselője vagyok azok közül, akik még nem kaptak

prokurát. Kartársaim mind meg vannak győződve arról, hogy a mai nap meghozza nekem a cégvezetői címet. Az után, hogy a vezér tegnapelőtt bekérte a személyi adataimat, én is biztosra veszem az előléptést, és ha már most (itt elhallgat a hangja), azt szeretném Bertuska, hogy a mf barátságunk még szorosabb legyen, volna-magának ez ellen kifogása?

Igy szólván, szemével kérdőleg akart belekapcsolódni Bertuska égszímű szemébe, de a lány tekintete szeméremesen a földet kereste. — csak habfehér nyakán kezdett lassan fel-felé bibrálni valami igen jól-éző bősé forrás. Kalmár a realitások után a megfélemlítő, nyakakodónál és zsebkendőnél megállapodott, vidám füttyszó csiszorgott ajkai közül. Fehér vászonnadrágnak remekbe vasalt éln megelégedéssel járta végig szemét. — széles jökedvét ez isten-áldotta reggelinél sem zavarta.

A Vilmos császár-után könyveden és könnyelműen kapott fel egy félig üresen vágatott villamosra. A Széna-téren le szállt és rövid várakozás után mosoly ült ki kunosvágnak, kedves arcára, mikor libegni látott maga felé egy buzávirág-diszes kis szalmakalapot, mely Berta kisasszony szűzské hajkeretes arcocskája fölött tartott árnyékot. A vak is észrevette ime, hogy Kalmárnak randevuja volt Berta kisasszonnyal, aki ugyanabban a bankban róta a végtelen számoszlopokat egy iromba nagy könyvbe, melyben Kalmár szolgálta az ezerúju nyaktörést.

A buzávirágos kis szalmakalap, és az észre vasalt fehérradrág egy hüvösölgyi kocsiba telepedtek le s gazdái aranyosan semmitmondó eszieségekkel és drága jelentékelenségekkel szórakoztak, míg a villamos ádázan eszöngöve zugott ki a szabadba, mely, a robotos pesti népnek a természetet jelenti.

A hüvösölgyi erdő fái jóindulatúan zugtak a két ifju ember feje fölött, akiknek sziveit éb-érzelem hajlandóságai vonták egymás felé. A séta ezerúju bohóságok, ártatlankodások és virágzedés közepette soká tartott s egy vendéglőben végződött, ahol a tulajdonos ötetette a módját annak, miképen kell a zöldre áhító pesti barszolgazsebének fölleslegét hitványos élelmek ellenértéke fejében megcsapolni.

Az ebéd élvezeti részét szerencés módon felajánlotta az a néhány pohár ízes, nehéz, iavaszi sör, mely a fiatalok jókedvét fokozta s mely Kalmár szívét bátorságra és önbizalomra pörkölötte. — ugyhogy amikor a sáta címén ismét az erdő hús árnyába menekültek, Kalmár — Berta kisasszony halján hervó — mérsékelten átért a fagyra, melyet már hetek óta ápolgatott kelében.

A mai nap jelentős mozzanata az életben — kezdte a szót megfontoltan. Tudja, Bertuska, hogy ma van a közgyűlés. Egy éve már, hogy Vadász úk átment az Árubeszterzhöz s azóta jóformán én vezetem a gabonaszályt. A banknak legcélszerűbb tisztviselője vagyok azok közül, akik még nem kaptak

mint mikor a műbarát drága művi kristálykelyhet érint és megismételte a kérdést.

Berta kisasszony kacsoja megremegett, a biborfolym elborította egész kis pikkás arcocskáját és oly halkan lehelt ezt a két szót: "Nem volna!", hogy Kalmár barátunk ezt nem is annyira a fülvél, mint inkább a szívével fogta fel. A következő szempillantásban a kis kacso már a flu szenvedélyes csókjai alatt vonaglott s Kalmár boldog szédülettel állapította meg, hogy ez a vonaglás nem undortól való, hanem az önfeléd, boldog odaadástól. Ez a megállapítás olyan hatásos volt a reménybeli cégvezetőre, mint mikor a nemes tiszteletvényű sarkantyut elrezték, esoda-e hát, ha szeme kissé elborult s két kezébe kapta Berta kisasszony piruló szöke

fejét. Egy futó tekintet a leány fátyolos szemébe elég volt arra, hogy izzó kábulatban leespajon a félig nyitott ajkakra, melyeknek perzselő lehetete arcába esapott.

Egy pillanat — s a lány már talpon volt. Szó nélkül, lehorogszott fölve megindult az erdei uton s Kalmár részletek lelkismerettel utána. Hosszú idő eltelt, amíg hangtalanul lépkedtek egymás mellett és csak lassan-lassan tért vissza a meg-hitt barátság szava. De este, mikor Kalmár Berta kisasszonyt hazakísérte, a sötétoldé lépcsőházban újra loppott még egy kis boldogságot a lány ajkáról.

Szerelm és optimizmus tö-zódtek Kalmár barátunk szívében, amikor szokott vacsorázó koszmájába lépett. Néhány kollégát már ott talált, akik

spricceres poharak mögé első-leány fátyolos szemébe elég volt arra, hogy izzó kábulatban leespajon a félig nyitott ajkakra, melyeknek perzselő lehetete arcába esapott.

Egy pillanat — s a lány már talpon volt. Szó nélkül, lehorogszott fölve megindult az erdei uton s Kalmár részletek lelkismerettel utána. Hosszú idő eltelt, amíg hangtalanul lépkedtek egymás mellett és csak lassan-lassan tért vissza a meg-hitt barátság szava. De este, mikor Kalmár Berta kisasszonyt hazakísérte, a sötétoldé lépcsőházban újra loppott még egy kis boldogságot a lány ajkáról.

Szerelm és optimizmus tö-zódtek Kalmár barátunk szívében, amikor szokott vacsorázó koszmájába lépett. Néhány kollégát már ott talált, akik

szöke fejét. Egy futó tekintet a leány fátyolos szemébe elég volt arra, hogy izzó kábulatban leespajon a félig nyitott ajkakra, melyeknek perzselő lehetete arcába esapott.

Egy pillanat — s a lány már talpon volt. Szó nélkül, lehorogszott fölve megindult az erdei uton s Kalmár részletek lelkismerettel utána. Hosszú idő eltelt, amíg hangtalanul lépkedtek egymás mellett és csak lassan-lassan tért vissza a meg-hitt barátság szava. De este, mikor Kalmár Berta kisasszonyt hazakísérte, a sötétoldé lépcsőházban újra loppott még egy kis boldogságot a lány ajkáról.

Szerelm és optimizmus tö-zódtek Kalmár barátunk szívében, amikor szokott vacsorázó koszmájába lépett. Néhány kollégát már ott talált, akik

A legnagyobb magyar színművész

A Szabadság budapesti levelezőjének eredeti írása

JÁSZAI MARI a Nemzeti Színház örökös tagja az idén tarthatná ötven éves jubileumát — tarthatná, mondom, ha nem zárkózott volna el már jóelőre minden ünneplés elől. Így aztán el kellett maradni mindenféle külső ünnepségek; Jászai Mari kifejtette, hogy ha valami óváci rendeznek, a tiszteletért azt bizony önkéntesen csinálhatják, mert ő az elől megszökik.

Nem póz ez a nagy művész-től, hanem markás egyéniségnek jellemző vonása. Ó nem akar a mult emlékeibe temetkezni, nem akarja, hogy nevét a multhoz kössék fiatal, törhetetlen erővel néző, alkotni és dolgozni akar és nem egedi életét jubiliárius szakszakra vadalni — folytonosságot, szüntelen munkát követel magának.

Jászai Mari Magyarországnak oly kiemelkedő alakja ma, hogy igazán nem lehet szólanul elhaladni a jubileuma mellett, mely órá néve talán nem jelent sokat, de számunkra igen nagy jelentőséggel bír. Nagy jelentőség-

Erélyes kézzel vezette az ir szavak és még erősebb az, amit mondanak. A művésznő nyilván így akarja távolítani a gratulációs és egyéb alkalmatlankodásokat. Hanem én nem vonatkoztattam magamra a tilalmat, hiszen levelet hoztam, olyan levelet, amelynek a művésznő bizonyára örövendeni fog. Összeszedtem tehát bátoromat és bezörgöttem. (Ugyanis a pesti csengők manapság rendszerint nem működnek.) Ismételt kopogtatás után kinyílt az ajtó és megjelent előttem Jászai Mari fejedelmi alakja. Csakugyan, nem haragudott, sőt szívesen fogadott, a levélnek pedig

— Hát maga is már ellenes-gemmel lett? Nem akarok hallani erről! Gyűlölem azt, aki emleget!

De azért nem sujtott haragjával, hanem barátságosan bucsuzott el, és kikísért az előszobába. Mert Jászai Mari háztartásának ő maga az egyetlen alkalmazottja. Egy nagy művész, aki éppoly igaz örömmel kell a háztartás szolgálatát, mint a színpadon, mint a színpadon. De azért nem sujtott haragjával, hanem barátságosan bucsuzott el, és kikísért az előszobába. Mert Jászai Mari háztartásának ő maga az egyetlen alkalmazottja. Egy nagy művész, aki éppoly igaz örömmel kell a háztartás szolgálatát, mint a színpadon, mint a színpadon.

Álarcosbál

ONCAY, a szenvedélyes bélyeggyűjtő meséte el:

— Hígyjétek barátaim, világ-csavargónak születtem elsősorban. Mert, oh, mily gyönyörűség is a nagyvilág! Havas hegycsúcsok, virágzó völgyek, merőben különböző, ezerezer, ezerérvű nagyvárosok, hideg, titokzatos paloták, kicsi fatucskák, emberi családok idillikus meghitt fészkei, aranyruhá ligetekben szól a dalos madár, sivatagok és ózsiszók, morajló, zúgó folyamokon hajósnepek édesbús éneke csendül, nem, nincs szó, mely kifejezje mindazt a varázslatos élményt, melyet az égitest a tengeri naplemente rózsaszínjében látványától egy csillogó operaelőadás élvezetét a kétlábú lakói számára tartogat. Boldogság utazni s szomorú sor, ha valaki egy helyhez kötött. Valamikor falmat, mint mézes esemégt, az ifjusági kalandos, egzotikus tárgyú könyvek. A bélyegeket is azért vadászom, mert bízzar rajuk feketebőrű szerencsények kunyhóit, gyarmati kikötőket, amerikai óserdőköt, nomád törzsek pusztái városolják a lellem elé. Valaha mindig utaztam, mint a legendák hollandusa.

Akor... régen... szinte utban voltam és pillangóként csapongtam idegen városok között. Hol voltam, megre jártam, nem is fontos, a vérből utazó nem a Bedaer után igazodik, csak meg, szemlél: gyönyörködik a tornyokban, földben, vizekben, emberekben, mint a kisgyermek, a ki fogalomtalanul tapiskol az elébe táruló napsugárnak. Emlekezem. Kicsért lelkemben a multak dala. S elmélázva az időn, mely az országutamon elmaradt, sok szép dal foszlánya sít fel a messzeségből. Köldő álomarcok rajzanak.

Igy emlékeztem égi alkonyakok levegőjében, borujában ó rá. Sose ismertem a kését s mégis, delejes erővel mintegy rabságba hajtva ismeretlen, furcsa vágyból, ha az évszakok hervadáskoznak s a kedély az időjárás fényéhez igazodik, szüntelen csak rája gondolok. Pokolian emészt a kérdés, hogy más emberek előtt, az élet zajgásában milyen lehet?

Távoli városokba ragadott akörében a gyorsvontat. Tel volt, a hűfőde házak sorozatok, az éden varjak réppentek és minden, a rozoga fogadó, a halga-

Irt: Csürös Zoltán

tag cselédés a kövér, mosolygó tulajdonos, a rendőrök az utcán, a régműdi társakocsik Andersen meseködével ölték át az idegent. Már leszállt az este, a fogadói szobám előtt az utcai lámpa incselkedő lobogott s különös hangulatnak adta át magamat, cigarettázva néstem el a fehérén szikrázó messzeségbe. Alattam zene zendült.

— Mulatság van itt? — kérdeztem a belépő pincérről.

— Oh igen, álarcosbál. Kivánja uraságod, kerithetek egy dominót? Vagy esetleg anélkül is lefáradhat és részt vehet a mulatságban.

Megköszöntem. Nem megyek le, fáradt vagyok. Korán felkelt, az álom természetesen elkerült. A földszinti bálteremből hol andalgón szállott a muzsika, mintha szerelmes violák zenélnének, hol meg tüzes, vértörölő, dühösen zenés hangok törtek föl, mintha falánk ördögök ropnák a táncukat.

Aztán tovább robtunk.

— Ki vagy? — tördeztem, elfuló lélegzettel — szeretek én is, látni akarok, bárhol, bármikor, szolgád akarok lenni és parancsolód, cseléd és királyod, mindened.

Nem felelt, csak megszorította a kezemet s a szeme, mint két mennyei lámpás, tündöklött.

Ismét magamhoz akartam szorítani, de a tánczene véget ért. Karanfogyva sétálgattunk.

Ostromolni kezdtem, a sziv legőszintébb, legáradóbb szavaival, elragadtatva, megévezve, nem tudva tisztán, hogy valósgában vagyok-e, vagy tündérek pajkoskodnak velem? Ó hallgatott, egy egy édes vallomásra megremegeve.

Körülnézett.

— Válmunk kell, — mondta váratlanul.

Megdöbbenem.

— Miért?... Miért?

— Miért? Istenem, vége van az álomnak, hazamegyek. Sosem fogja megtudni, hogy ki vagyok. Látja, őszinte voltam az imént, ön, uram, őszintének látott egyszer, igazában csak most, hogy elfáradtam az arcomat e selyemronggyal, most voltam őszinte életemben. Mit érne, ha látna, megismerne később, a mikor árcaiban leszek, mert jegyezze meg, mi kalandozó nők és férfiak, mindenütt álarcot viselünk, csak itt nem, az álarcosbálban, a maszk alatt.

Es azóta, mint az ördöké szomjas ember a vizre, a tickadó a forrásra, rája gondolok.

Irt: Csürös Zoltán

— Hisz éppen ez a disznóság! — folytatta Katona Pista. — És miért? Csak azért, mert elveszi a vezér lányát, azt a kajjalábú pulykatoját!

Kalmár úgy érezte, hogy a kis kosma és a kollégái forogni kezdenek körülötte.

Nagy kinnal felkelt, támogatott kifelé a szabadba. A friss levegő kissé magához térítette, úgy hogy teljes mértékben átérzte a méltatlanságot, amit szenvedett. Elkeseredve, a visszafajított könnyektől tüzelő szemekkel rőta az utcákat, migmen az éhség elhajította egy kis vendéglőbe. Rosszul megvacorázott, de a barna sző, mely dőlben hű szövetesége volt, most is megvisszavált. És ahogy ürültek a korsók, úgy öltözött szívében fokozatosan nagyobb arányokat az elszántság. "Igen, ezt nem lehet ennyiben hagyni! Botrányt fogok csinálni! Majd megmondom én a vezérnek a magamét!" S ez az utóbbi gondolat tettett neki. Ezt kezdte forgatni, bogozni, rendszerezni mindaddig, míg magának a vezérhez intézendő dörgedelmenek szavai is formában sorakoztak. Ekkor felkelt, fizetett és kissé bizonytalan érzeléssel hazafelé tartott.

Másnap reggel, mikor felébredt, az órára pillantott. "Jézus Mária! Féltengve!" Magára kapkodta ruháit és löhlt a bankba. Kollégái azzal kétszer kereste. Belépett a büroforos terembe, ahol a bank atyaiszenei székének.

— Kalmár ur, — szólt hiedegen a vezér. — hozzá voltunk szokva, hogy ön pontos szokott lenni. Máskor ez ne forduljon elő. Most arra kérem, sziveskedjék az ügykebe főnököt, Steinfeld urat bevezetni.

— Igenis! — nyugte Kalmár kényseredetten s örült, hogy a kihallgatásnak már vége szakad. Szóhája érv, felszakadt lelkéből egy sóhajtás, a melybe minden reményét eltemette, észre jutott az előző este megfogalmazott dörgedelm, elkíseregeltlen vágott a hóna alá egy pár fölönst s indult az új főnök, a Steinfeld szöbjára felé.

Berta kisasszony pedig elszorult torokkál, harmatozó szemmel rőta egy iromba nagy könyvbe a véget nem érő, hosszú-hosszu számoszlopokat.

Történet az éjszakában

Irt: MATOLAY VIKTOR

OLDVILÁGOS nyári éjszakán, kis könyvnyű hajókocsin a kettős-esárda mellett kezdődött meredek parton ereszkedni az országuton lefelé. Kétoldalt akácfák lombja sutgott, egypár tücsök cripelt, enyhé szellő rezegett a leveleket, a távolból békák brektek.

Ketten ülünk a kocsin: Kálmán és én.

Nagyserüü fiu ez a Kálmán. Erőteljes, vasos ember, hatalmas vállakkal, becsületesen tekintető nagy szemekkel és örökké derült, aranyos jó hangulattal.

A humora páratlan. Olyan, mint a kis hegyi forrás, amelyik frissen, mindig jókedvűen eszöngözik tova. A világ legártatlanabb arcával beszél el a legnagyobb szíri történeteket is és mig hallgatója hangos derültésgel honrolja a mindig zamatos históriát, ő még csak nem is mosolyog hozzá, legfeljebb néha a szeme szögletéből lesi történeti hatását.

Amint hazafelé jöttünk, a jó vacsora, melyet megittunk, főképen pedig a bor, amit megittunk, szabadjára eresztette fantáziánkat, nyelvünket s mi tagadás benne, szapultuk a társaságot, amelyik pedig csak nagy sajnálkozások és többször Szent János áldások után volt hajlandó benünk elbocsátani.

Természetesen gyors tempóban érkeztünk el az asszonyhoz s az asszonyokon keresztül a papushoz.

dezheted, igazat beszélé-e. Krizánt szegény ugyanis rettenetes papucs alatt él. Felesége a jó Tresska tekintetes asszony, azt is kiszámította a többek között egyszer, hány perenyi az ut hazáig a Krizánt hivatalától esőben, jődőben, szélben, sárban vagy hóban s aszerint várja hazá, a milyen éppen az idő. És jaj neki, ha késik akáresak egy percut is.

— És szegény Krizánt éri ezt a visszás állapotot, néha tréfnái is szokott felelte, de ha egyszer kieszerette a gyp-lószárat a kezéből s felkapta az asszony, nincs akkor a világnak az a férje, aki még egyszer vissza tudja a kezébe kaparintani.

— Elmondott nekem egyszer erről egy esetet.

— Hadd halljam.

Kezdem érdeklődni. Ismerem már a Kálmán eseteit, szentül hittem, hogy Gál Krizánt sem élí soha a világon s hogy a történet az én Kálmán-kámmal esett meg, akit szintén nem mindennapi papucs alatt tartott egyébként kedves, szeretetreméltó s igazán páratlan jó asszonyokja.

— Tudod, ugy-e, hogy a vidéki urak legkedvesebb szórakozása a quaterkás. A írásbíró, szolgabíró, adótörös urak, a város egy-két ügyvédje, az álomátszóknak, az uraság tisztje, — hol nincs uraság, — összeülnek esteként a városka egyetlen vendéglőjében s elpozarognak. Közben jól esik a politizálás s miatt szídják, a kormányt, azallt el-

— Hála Istennek, alszik a feleségem, — gondoltam, — akkor bármennyi is legyen az idő, Desurranok s ha amíg is nem fekszem, nem üt az óra, meg vagyok mentve.

— Mindazonáltal óvatosan nyitottam ki az ajtót, igyekeztem a szőnyegre lépni, nagy vigyázattal esuktam be hátam mögött az ebédő ajtaját s már egy lépést tettem is a hálószoba felé, mikor a falon megszólalt a kakukkos óránk.

— Az ördög nem alszik, megálltam hát.

— S az óra kakukkolt: egy... kettő... három... —

— Elállt bennem a lélegzet. Három óra volt éjfélnél.

— De csak egy pillanatra ijedtem meg, a következőben már magamhoz tértem dermedtségemből, gyorsan feltaláltam magam s miután efféle kunsztoham még jószákorom óta járatos voltam, minden-tekória nélkül hozzákukkukoltam meg kilenct.

— E közben természetesen felébredt a feleségem is, aki végighallgatta az óráitéseket s még cuppanós esőket is tap-tam, amiért ilyen pontosan házaérkeztem.

— Egő szivarunk végére ért, mire Kálmán elmondotta a történetet. Jól mulattunk a szegény Gál Krizánt esetén, aki- nek egyetlen-egyszer sikerült tulajnára a felesége eszén, talán akkor is csak azért, mert felesége a perpatvar helyett inkább a cuppanós pusztá vá-lasztotta.

— Ó tudja miért.

Történet egy asszonyról

Irta S. BOKOR MALVIN

MUTAN ma este egészen egymás között vagyunk, elmondhatom ezt a történetet, a mely megmutatja, milyenek is vagyunk valójában mi asszonyok.

Ezt egy különös szemű, szőke asszony mondta, mikor már ő is, a többiek is annyira befáradtak a nevetésbe és a tréfálkozásba, hogy egyszerre szoromuk lettek.

Talján Ernő hazatért a háborúból és megtudta, hogy a felesége megszalta. Nem lehet azt mondani, hogy túlságosan csodálkozott a dolgon. Nem ostoba ember, de még az ostobák is láthatják a kis Rodák Idáról már leánykorában, hogy nem lesz belőle ügyvezető komoly asszony. Azt hiszem, mindnyájan emlékeztek a boldog békeidőből, mikor a barátok templomba járt a déli misére. Kint, a templom előtt még galamb sem volt hékonyan anyai, mint ahogy hazatérte várta vasnaponként Rodák Idát, mikor kacér sítattal az arcán és a hirtelen világságban kedvesen hunyorgatva kilépett a szepetvői közbe. Ha már abban az elcsúlyt világban ismerék volna ezt a szót, a tekintélyes kis házasságot bátran el lehetett volna nevezni Rodák-külműnységnek...

A leány veszedelmesen kacér volt, ami annyit jelent, hogy kissé ostoba volt. Az okos leányok öntudatos kacértsága nem veszedelmes. Ida azonban mindenki mosolygott, mindenki veli suttogott és magában mindenkivel csókolózott. Ez volt az egész tudománya és ez volt a titka nagy sikereinek, amelyek mi többi leányok nem tudtak megérteni.

Talján Ernő nem volt huszártiszt, legalább is a békeben nem volt az. Komoly ember volt, aki sohasem próbált meg a szendén leülni, szemű Idát jól derékon kapni a felsőtest szobában. Bédákéknál még gáz pislogott akkoriban. Ennek fogva komolyan vette a leányt, úgy a mosolygását, mint az aruló, hirtelen felismerőket, amelyek elröppentek az ajkáról. Így hát, úgy Idának, mint a családnak, nagy meglepetésre, ez a komoly és okos ember volt az, aki Rodákéknál végleg lépett magától. Ez különben így szokott lenni. Azok a férfiak, akik hasonlítanak hozzánk, nagyon hamar kiismernek bennünket. Csak a nagyon eszeséket és nagyon férfiasakat lehet mindhaláláig bolonddá tartani.

Ha közben nem jön a háború, úgy Ernő hatvan év múlva, mint a legidősebb és legidősebb hitvestől búcsúzott volna Idától. De kibőjtött. Ernőnek fel kellett vennie az atilláját, amelyből a legutóbbi szemle óta kissé kihizott. Akkor így szólt Idához:

— Ha valamit hajom csinálni a végrendeletem Glóber hácsinál, a közjegyzőnél, van letétele. A safe-em kulcsa pedig a 64.

rubaszkevényem legfelsőbb polcra van.

Ez volt a bucsuja. Nem akarta nehezebbé tenni a válást holmi érzelmes szavakkal. Ida azonban még aznap elpanaszolta Kálmán Gidának, a lénykori raktárból maradt főhadnagynak, hogy Ernő nem szereti őt.

A szobalány... csak nem néztek olyan asszonyknak, aki családpletykákra ad valamit? Szóval, az akkori szobalánya, aki most az én szobalányom, azt mondja, hogy Gida már akkor este ott maradt. Ez persze, rágalom. Legalább huszonnégy órába kellett telnie, míg leküzdték a felkísmereteket.

Ernő hazatért szabadságra és megtudott mindent. Sokkal nyugodtabb természete volt, mintsem hogy valami nagy skandalumot csapott volna. Még aztán Ida olyan gyöngy.

sajnálni való és türekeny kis teremtés volt, hogy jóra való férfi nem emelte volna rá a kezét.

Gida főhadnagy akkor már elvesztette a fél karját. A jobbat. Hát vele ugyan mit lehetett volna csinálni?

Talján Ernő nem is csinált semmit. Amig otthon volt, egy szó szemrehányást sem tett az asszonyknak. De nem sokáig volt otthon. Visszatért a déli határra, ahol a legbőkezűbben mérték a halált. De se a végrendeletet, se a safe-kulcsot nem vette el a helyéről.

Nagyon könnyen lehet, hogy még mindig szerette azt a kis asszonyt teremtést. Mert a férfi becsületet az emberek találták ki. De a szerelmet az Isten.

Miután ebben a történetben minden szabályszerű, kivéve a befejezést, csak természetes,

hogy Ernő épségben került haza a frontról. Amit már mindenki lehetetlennek gondolt, béke lett újra. Be kellett újra rendezkedni a mindennapi életre.

Ernő akkor meglátogatta Kálmán Gidát. Hogy mit érzett belől, nem tudom. De kívülről egészen higgadtan látszott, mikor megkérdezte, akarja-e Idát feleségül venni? Gida azt felelte, hogy ő tudja a kötelességet. Mikor azonban Ernő a feleségének is elmondta, amit végzett, az asszony makacsul vonakodott a házát elhagyni. Ennek a magyarázata többek között az is volt, hogy ekkor már nem Kálmán Gidához, hanem Kralován Milos báróhoz kellett volna Ernőnek látogatnia mennie...

A megcsalt férj nem kergette el az asszonyt a házból, hanem ezáltal egyszerűen nem

törődött vele. Az asztalnál beszélgettek ugyan, a személynél meg pedig, ha nem voltak túlságosan borsosak, hát megjegyzések nélkül. Idának pedig tetszett ez az élet. Akkortájt örülten bele volt habarodva Milos báróba és ez az asszonygyűlölet külön is éppen idában találta meg az egyetlen nőt, akit mélyebb érzelmekre érdemesített.

Mindenki láthatta mindenfelé az érdekes hármast: a sapadt, egykedvű és előkelően viselkedő férjet, a szenvedélyes, fekete rácot és a behőmadárka módjára kettejük között bájosan csicsergő asszonykát. Ugy látszott, hogy az egyensúly immár, ha nem is helyesen, de véglegesen helyreállt.

Akkor azonban Ernő megismerkedett egy másik asszonnyal. Öreges volt, okos volt, érdekes volt, jó volt — olyan volt, aki mellett legénykorában unottan ment volna el, mert egy szerencsétlen házasságra volt szüksége ahhoz, hogy megtudja, mi a különbség a nőnemi emberlátnak és a nő között.

Szép, szomorú, szerelmes barátság fejlődött ki a megismerkedésükből. Sokat voltak egymás társaságában és engem senki sem vádolhat túlságosan jóhiszeműséggel, de meg mernek esküdni, hogy semmi sem történt kettejük között. Ezek, tudja Isten, olyan lelki-emberkei voltak. Mert van ilyen is, legalább azt mondják.

Ida akkor elkezdett eszménynezi az idegen asszonnyra, pedig azelőtt barátok voltak. Milos báróval is gorombáskodott, ideges lett, lesoványodott, szinte megrutult. Egy este pedig erőszakkal bement az ura után annak a hálószobájába, térdre borult előtte és úgy könyörgött neki, hogy ne menjen el többé ahhoz a másik asszonyhoz. Mást nem kért, nem kívánta, hogy bosszússon meg neki, hogy szeresse újra. Csak azt, hogy hagyja el a másikat.

Ernő felemelte a földről, leültette és szép nyugodtan megmondta, hogy elvált tőle és elveszi Annát. Ezzel Ida me törődött, mert hiszen Milos báró úgy szereti, hogy mindenre kész érte. Vigét retik a kinfalásnak. Ida báróné lesz és gazdag lesz, Ernő pedig boldog. Nem jó lesz-e így?

— Ha ahogyan, megölöm magamat! — kiáltotta Ida.

— Ugyan! — felelte Ernő és cigarettára gyújtott. Ida pedig még akkor éjjel megmérgezte magát szublimálttal és másnap meghalt.

Hát most lehet ezt megérteni? Az az asszony, aki soha nem szerette a férjét, aki megcsalta, nevetéssé tette, akit nem bántott az, hogy holtra gyötörték mellette: nem bírta ki élve, hogy egy más asszony legyen. Hát nem csodálatos történet ez?

Hatán voltak a szobában, asszonyok. És ötven felették egyszerre: — Nem!

TESTEDZÉS

Különböző testedzési módszerek. — A "könnyű" és a "nehéz" system. — A tulzásba vitt testedzés következményei. Meddig élnek az athleták.

melyhez többnyire többé-kevésbé súlyos segédeszközöket kell használnunk.

A könnyű rendszer inkább izomerőket fejleszt, gyorsasá, fűrgé, mozgékonyt teszi az embert, kifejezti az izmok szívósságát és acélkeménységűvé, mindennel szemben kitűnően ellenállóvá teszi a testet.

A MINDENNAPI életben, a létért való örökös küzdelemben, az emberiség milliói elkecseregett, életre-halálra menő, az egész emberéletet keresztül tartó, testet és lelket egyaránt sorvasztó ádáz harcra vannak egymás ellen s ezen harcoknál csak egyetlen célja van — megszerezni a megilletés eszközeit: a pénzt, a vagyon.

Az emberiség túlnyomóan nagy részének a szeme előtt csak ez az egyetlen cél van s ezen céljuk felé behűnt szemmel, vakon törtetnek, figyelmen kívül hagyva minden egyébét s talán sohasem vesznék tudomást arról, hogy a boldogulás, hogy a sikerek egyik titka az egészség, az erő s ha ezt a velünk született kincsét megtartjuk és kifejlesztjük, nagy az életben való boldogulás feladatának a nagyobb részét már megoldottuk.

Egyesek, a szerencse különös kegyeltjei, talán boldogulnak, a nagy átlagnak azonban küzdeni kell az egész életen át s ezen harc csak akkor lehet sikeres, ha a harc eszközei a testi erő és az idegek egészségesekek.

Testünknek, vagyis erőnknek és egészségünknek az ápolása tehát életünk egyik legfontosabb feladata s önmagunk és családunk ellen vétünk, ha azt elhanyagoljuk.

A testedzésnek számtalan különböző ága van s mindenki-nek módjában áll kiválasztani az erővel s így tehát ezen órák a legmegfelelőbbek a trainingre is, míg a reggeli órákban, mikor a test kissé bűgyadt még, a nehéz munka kerülendő s csupán csak pár percig tartó könnyű testmozgás gyakorlatait végezzünk, a mi felhívja a testet és kedélyünket egyaránt.

Az esti órákban, midőn megkezdjük a tulajdonképeni napi munkát, feltétlenül gondot kell arra fordítanunk, hogy fokozatosan térjünk át a könnyebb gyakorlatokból a nehezebb gyakorlatokra s ezt szem előtt kell tartanunk minden testmozgásunknál.

Legelőszérűbb tehát szabadgyakorlatainkat a következő sorrendben végezzük: kardcsúszás, karhajlítás, fejfordítás, törzslendítés, térdhajlítás, guggolás, vagyis fokozatosan meggyünk lefelé s legvégül végzünk gyakorlatainkat ülő és fekvő helyzetben.

Ha gyakorlatainkat könnyű súlyok segítségével végezzük, akkor szintén csak sorrendet kell betartanunk, míg ha nehezebb súlyokat emelünk, úgy feltétlenül a kisebb súlyon kell kezdeni a utána az emelkedő súly fokozatosan növelni.

A különböző gyakorlatok között rövid szüneteket kell tartani s ügyetnünk kell az egyes gyakorlatok idejé nap-

ról-napra növelni s a szünetek időtartamát a minirumra csökkenteni; de semmi esetre sem szabad a gyakorlatokat teljes kimerülésig végezni.

Mihelyt a gyakorlatnál a fáradtság bizonyos tünetei mutatkoznak, más gyakorlatba kell fognunk, melynél a fáradt izom pihen s az eddig pilent izom dolgozik. Ilyen módon hozzászoktathatjuk izmainkat egyre nagyobb és nagyobb munka elvégzéséhez, vagyis egyre jobban erősödünk.

A testedzést azonban csak egy bizonyos határig szabad növelni, mert a tulzásba vitt állandó erőfeszítés nemcsak, hogy káros, de egyenesen halálos hatással lehet a szervezetre.

A könnyű torna-rendszerrel nem igen kell etől tartanunk, azonban a súlyemelésnél határozottan óvakodnunk kell minden tulzásba vitt munkától.

A határokon túli izommunka könnyen izomsorvadást okozhat, melynek következtében csak kivételesen, amelyek oly esetekben állnak be, midőn kellő vezetés vagy figyelmeztetés hiánya miatt nem tartják be a határt. Az athleták nagy átlagnak a kora és a korral járó fizikai képességük határozottan bizonyítják a testedzés előnyét.

Londonban 1912-ben nagy-szabású atletikai ünnepeket rendeztek a nyolcvan éves Donal Dinnie tiszteletére, aki ifjabb korában a skótok büszkesége s számos súlyemelő verseny első helyezettje volt.

Sandow, akit úgy emlegetnek, mint a maga korának a legtekélyesebb izomzatú emberét, most 54 éves korában, egy fiatal ember benyomását kelti s valószínű, hogy sportbeli teljesítménye ma is elsőrangú.

Ha e két eseménnyel, tekintve, hogy még csak 43 éves, nem számíthatunk, illetve nem várhatunk rá, mint az athleták hosszú életkorának a bizonyítékára, bár ő, mint 43 éves ember, olyan dolgokat véghez, amelyek hasonlókat 26 éves emberek sem képesek produkálni.

John V. Smith, aki athletikailag csak harminc éves korában kezdett a kizárólag csak nehéz atletikával foglalkozni, 1904-ben tanult előtt, jobb kár-

szervezet nem bírt dacolni a gyilkos kórral.

Ennek a kórnak az oka jó-részt abban keresendő, hogy a tulnéhez munka megtámadja a májat és a vesét s ezeknek betegsége természetesen megsínyli egész szervezetünk.

De káros hatást gyakorol a mértéken túli testgyakorlás a szív működésére is, amit legjobban bizonyít azon körülmény, hogy különösen a kerékpározók között találni szívhibásokat.

Tévedés volna azonban azt hinni, hogy az athleták megtámadott szervű egyének, akiknek napjaik meg vannak számolva.

Az előbb említett esetek csak kivételek, amelyek oly esetekben állnak be, midőn kellő vezetés vagy figyelmeztetés hiánya miatt nem tartják be a határt. Az athleták nagy átlagnak a kora és a korral járó fizikai képességük határozottan bizonyítják a testedzés előnyét.

Londonban 1912-ben nagy-szabású atletikai ünnepeket rendeztek a nyolcvan éves Donal Dinnie tiszteletére, aki ifjabb korában a skótok büszkesége s számos súlyemelő verseny első helyezettje volt.

Sandow, akit úgy emlegetnek, mint a maga korának a legtekélyesebb izomzatú emberét, most 54 éves korában, egy fiatal ember benyomását kelti s valószínű, hogy sportbeli teljesítménye ma is elsőrangú.

Ha e két eseménnyel, tekintve, hogy még csak 43 éves, nem számíthatunk, illetve nem várhatunk rá, mint az athleták hosszú életkorának a bizonyítékára, bár ő, mint 43 éves ember, olyan dolgokat véghez, amelyek hasonlókat 26 éves emberek sem képesek produkálni.

John V. Smith, aki athletikailag csak harminc éves korában kezdett a kizárólag csak nehéz atletikával foglalkozni, 1904-ben tanult előtt, jobb kár-

hat, mely esetben szervezetünk minden létható ok nélkül lassan és méthetetlenül elsorvad és elpusztul.

Magyarországnak egy igen jó nevé és nagy jövővel bírtató athletája, Horváth István, aki több izomsúlyversenydíjat nyert, szintén izomsorvadással együtt élt, midőn minden törekvése, rövid pár hónap alatt eltűntek a csodaszép izmek s a meggyűngült

szervezet nem bírt dacolni a gyilkos kórral.

Ennek a kórnak az oka jó-részt abban keresendő, hogy a tulnéhez munka megtámadja a májat és a vesét s ezeknek betegsége természetesen megsínyli egész szervezetünk.

De káros hatást gyakorol a mértéken túli testgyakorlás a szív működésére is, amit legjobban bizonyít azon körülmény, hogy különösen a kerékpározók között találni szívhibásokat.

Tévedés volna azonban azt hinni, hogy az athleták megtámadott szervű egyének, akiknek napjaik meg vannak számolva.

Az előbb említett esetek csak kivételek, amelyek oly esetekben állnak be, midőn kellő vezetés vagy figyelmeztetés hiánya miatt nem tartják be a határt. Az athleták nagy átlagnak a kora és a korral járó fizikai képességük határozottan bizonyítják a testedzés előnyét.

Londonban 1912-ben nagy-szabású atletikai ünnepeket rendeztek a nyolcvan éves Donal Dinnie tiszteletére, aki ifjabb korában a skótok büszkesége s számos súlyemelő verseny első helyezettje volt.

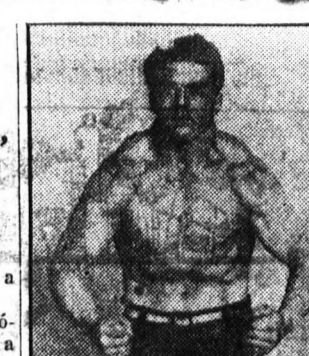
Sandow, akit úgy emlegetnek, mint a maga korának a legtekélyesebb izomzatú emberét, most 54 éves korában, egy fiatal ember benyomását kelti s valószínű, hogy sportbeli teljesítménye ma is elsőrangú.

Ha e két eseménnyel, tekintve, hogy még csak 43 éves, nem számíthatunk, illetve nem várhatunk rá, mint az athleták hosszú életkorának a bizonyítékára, bár ő, mint 43 éves ember, olyan dolgokat véghez, amelyek hasonlókat 26 éves emberek sem képesek produkálni.

John V. Smith, aki athletikailag csak harminc éves korában kezdett a kizárólag csak nehéz atletikával foglalkozni, 1904-ben tanult előtt, jobb kár-

hat, mely esetben szervezetünk minden létható ok nélkül lassan és méthetetlenül elsorvad és elpusztul.

Magyarországnak egy igen jó nevé és nagy jövővel bírtató athletája, Horváth István, aki több izomsúlyversenydíjat nyert, szintén izomsorvadással együtt élt, midőn minden törekvése, rövid pár hónap alatt eltűntek a csodaszép izmek s a meggyűngült

Kirgiz mesék

Asz egér és a kigyó.

Egyszer az egér hazatérten életem után való körútjáról, lyukában egy kigyót talált. Megijedt az egér a váratlan meglátástól, de egymagában semmit se tudott végezni. Tehát elfutott a szomszédaihoz, elbeszélte bánatát és tanácsot kért.

Összegyűltek az okos egerek és megtárgyalta az esetet, ezt a tanácsot adták: — Hagyd el lyukadat, áss magadnak másikat és éj békeled. Mikor a kigyó elvette föléd lakásodat, jortalanul eszlekedett. De mit tehetés elhene? Ha együtt marad az a kigyóval, fölül s aztán véged...

Busult a hajléktalan egér, de beletörődött helyzetébe. Csak azon törté meg fejét, hogy-an állhatna bosszút az erőszakos kigyón.

Egy meleg nyári napon észre-vevete az egér, hogy a kigyó a lyuk nyílása előtt sütkérez-ven, elaludt és nem messze tőle a kertész, hanyatt öölve a fűvön, szintén aludt. Az okos egér ekkor gyorsan a kertészhez futott és megharapta az orrát. A kertész fölébredt a fájdalomtól és rohant az egér után, mely abban az irányban futott el, ahol a kigyó feküdt. Amint meglátta a kertész a kigyót, dühösen agyontaposta, mert azt hitte, hogy ő harapta meg.

Az egér elérte célját és mind szelíd, ezután is régi lyukában élt.

A jótett s jóvendő boldogság sáloga.

Egyik kánnak legbensőbb tanácsadója volt az agy Akubaj bej, aki észével, jószágával és a szágyszeretével hírnévre tett szert az egész kánságban. Miután több, mint ötven évet töltött a kán szolgálatában, kérte a kánt, hogy menesse fel állásától. A kán nagyszomoru-an kénytelen volt beleegyezni ebbe és mikor elbocsátotta a 64, életfogytig járó nagy fi-

— Ugyan! — felelte Ernő és cigarettára gyújtott. Ida pedig még akkor éjjel megmérgezte magát szublimálttal és másnap meghalt.

Hát most lehet ezt megérteni? Az az asszony, aki soha nem szerette a férjét, aki megcsalta, nevetéssé tette, akit nem bántott az, hogy holtra gyötörték mellette: nem bírta ki élve, hogy egy más asszony legyen. Hát nem csodálatos történet ez?

Hatán voltak a szobában, asszonyok. És ötven felették egyszerre: — Nem!

— Ugyan! — felelte Ernő és cigarettára gyújtott. Ida pedig még akkor éjjel megmérgezte magát szublimálttal és másnap meghalt.

HALLO! HALLO!

Akar segíteni nyomorgó hozzátartozóin?
Küldjön pénzt nekik Karácsonyra!
Nem kívánja látni szüleit, gyermekeit, feleségét, testvérét?
Hozassa ki őket s küldjön nekik hajójegyet!
Akarja, hogy biztos helyen jó kamatot hozzon a megtakarított pénzére?
Helyezze el nálunk?
Hagy lecsúszni, kihez forduljon mindezekért?

Central Savings & Trust Company-hoz
Alkon és környéke legnagyobb bankjához

CORNER MAIN & MILL, AKRON, O.

Írjon vagy keresse fel Mr. Pálffy, aki az idegen osztály főnöke s a magyarok régi barátja.

